

Dicsőség Istennek!

Időpont: 1958. december 31. Ó év estéje

Alapige: Ézsaiás 42,8

Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.

Ez az ige a bibliaolvasó Útmutató mai igéje. Szilveszter-este hangzavarába így kiált bele: Adj dicsőséget Istennek!

Évfordulókon rendszerint sok dicséretmondás hangzik el. Vállalatok, üzemek, hivatalok küldöttségei tisztelegnek a vezető előtt, magasztalják szakértelmét, tág látókörét, szervező képességét, emberséges lelkületét, amelyek nélkül nem lehetett volna az évet ily eredményesen zárni. A vezetők viszont áthárítják a dicséretet az alkalmazottakra s magasztalják a dolgozó nép hűségét, kitartó szorgalmát, a saját kenyerén túlnéző önzetlen munkaerkölcsét, amelyek nélkül a legkiválóbb vezető is csak végtagok nélküli fej lenne. Vannak, kik hol leplezetlenül, hol leplezve önmaguk vállát veregetik s magukat dicsérik az évforduló mérlegét szemlélve, míg egymásnak adnak s egymástól nyernek dicsőséget (Ján 5,44). Van, aki a személytelen vak sorsot dicséri, vagy szidja a szerint amint meg van, vagy nincs meglegedve az esztendővel. Ebbe a poharakat ürítő, dicsőségmámoros világba kiált bele az ige: Dicsőség Istennek! Méghozzá nem Ézsaiás próféta hangja ez, hanem közvetlenül maga Isten szól: Enyém a dicsőség! Dicsőségemet másnak nem adom. Adj dicsőséget nekem!

1. Adj dicsőséget Istennek háláddal!

Köszönd meg Neki az év jótéteményeit és örömeit! Azt mondod, nem volt? Bizony volt, csak rossz az emlékező tehetséged. A rossz napokat ugyanis jobban észben tartjuk, míg a jó napokról hamar elfeledkezünk. A bánatot panaszkodásunkkal frissen tartjuk, míg az öröm rózsáit engedjük elhervadni. A veszteséget felháborító sérelemnek tekintjük, a nyereséget természetesnek tartjuk. Csak biztassuk az emlékező tehetségünket: „Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!” (Zsolt 103,2) Akármilyen nehéz is lett légyen ez az esztendő, lehetetlen, hogy ne lett volna benne örömed.

Bizony volt, csak talán nem tekintetted örömmel, mert olyan szürke, mindennapi, természetes volt a szemedben. Egészség, munka, kenyér, öltözet, fedél a fejünk fölött, családi kör, békesség stb. – olvasd csak el a Kis Káté első hitágazatának, meg a Miatyánk IV. kérésének magyarázatát – mind olyan drága életfeltételek, melyeket csak akkor értékelünk, ha hiányzanak!

Bizony volt, csak talán nem tekintetted ajándéknak, hanem saját szerzeményednek, melyért te szorgoskodtál, verítékeztél, ügyeskedtél. „Ne tévelyegjetekek szeretett atyámfiak! Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, ...” (Jakab 1,16-17). Vigyázz! Ne kényszerítsd Istent arra, hogy kemény eszközökkel, a hiábavaló munka rettentő kudarcaival tanítson meg téged a 127. zsoltár 1-2. versének bölcsességére!

Bizony volt, csak talán nem tekintetted kegyelemnek, pedig a Káté szerint mindezt irgalmasságából cselekszi anélkül, hogy arra érdemünk lenne, vagy rá méltók lennénk. Csak aki vak a bűnei iránt, vak a kegyelem iránt is. Isten gyermeke ezt az elfáradhatatlan kegyelmet magasztalja s ezért dicsőíti főképp Istent ezen a napon.

Urunk elvárja ezt a hálát és dicsőítést. Igénk is mutatja, a tíz bélpoklos meggyógyításának története is illusztrálja. Csak egy ment vissza közülük megköszönni s Urunk fájdalommal kérdi: „Nem találkoztak, akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?” (Luk 17,18) Engem is keres a hálás dicséretmondók között. Téged is. Ott talál-e minket?

2. Adj dicsőséget Istennek azzal is, hogy igazat adsz Neki!

Mikor Jézus Keresztelő Jánosról beszél, akkor mondja az írás: „...*az egész nép és a vámszedők igazat adának az Istennek...*” (Luk 7,29). Könnyű igazat adni Istennek, mikor előbb Ő ad igazat nekünk, de nagyon nehéz, mikor Ő nem ad igazat nekünk (Luk 7,30). Pedig ebben az évben is sokszor nem adott igazat nekünk. Nem szorulunk biztatásra az ilyen esetekre való emlékezésben. Sok panaszunk van erre az évre. Csak úgy ömlik belőlünk a szemrehányás sorsunk miatt Isten felé.

Nem volt és ma sincs igazunk, mikor elégedetlenek vagyunk Isten ez évi világkormányzó munkájával. A percemberkéek pillanatnyi látóköréből néztük a dolgokat és nem gondolkodtunk a történelem széles látókörében. Bizonyára van a te életedben is olyasvalami, ami ellen annak idején igen rugódoztál, nem adtál Istennek igazat, panaszkodtál, zúgolódtál, haragudtál, fellebbeztél, mikor valami tervedet keresztül húzta, vagy valami olyan útra kényszerített, amely ó emberednek igen megalázó volt s már ebben az évben nyilvánvalóvá lett, hogy Istennek lett igaza, úgy lett jó minden, ahogy Ő akarta s az lett volna a baj, ha a te akaratod lett volna meg s nem az Ővé. Adj most dicsőséget Istennek azzal, hogy igazat adsz utólag Neki. Amiről pedig nem tűnt ki, hogy úgy volt jól, ahogy volt, fogadd hittel Jézusnak Péterhez intézet szavát: „*Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de azután majd megérted.*” (Jn 13,7)

Nincs igazunk, mikor nem adunk igazat Istennek, mert ilyenkor az önző ember üzleti látóköréből nézzük a dolgokat s nem a szolgálat kollektív látóköréből. Lehet, hogy valami nekem jó, de a köznek jó és ilyenkor Isten mindig a köz pártjára áll. Elvesz tőlem előjogokat, mert nem voltam hajlandó önként jogokat adni másnak is. Megkevesbíti a kenyeremet, mert a sokból nem adtam ki a szegények részét. Elveszi hatalmammat, mert csak uralkodni akartam s mástól vártam, hogy nekem szolgáljon, nem pedig én akartam szolgálni másoknak. Lehet, hogy sok mindent már eddig is beláttál ezekből. A többit is be fogod majd látni. Adj dicsőséget Istennek azzal, hogy igazat adsz neki utólag!

Nincs igazunk, mikor nem adunk Istennek igazat, mert ilyenkor rendszerint nem nézzük a dolgokat a bűn látóköréből, hanem a beképzelt erény trónusáról. Minden, ami velünk történik, Isten ítélete, még pedig kegyelmes ítélete. Igazság és kegyelem csókolgatják egymást Isten intézkedésében. Igazságával elítél és megaláz, kegyelmével felment és felmagasztal. Kérd Istent, hogy adjon neked szemgyógyító írt, hogy megláthasd bűneidet s akkor velem együtt te is megtanulod a zsoltáríró vallomását: „*Igaz vagy Uram és a Te ítéleted igazságos!*” (Zs 119,137.), de ezt a másikat is: „*az Úrnak minden útja kegyelem és hűség...*” (Zs 25,10). Gondolj arra, hogy ebben az évben is hányszor féltél Isten haragjától s elmaradt a büntetés! Adj dicsőséget azzal is, hogy amikor utolért haragja, akkor is igazat tudsz adni neki s így szól: „...*Úgy van Uram...!*” (Mt 15,27)

Nincs igazunk, mikor nem adunk Istennek igazat, mert ilyenkor csak földi perspektívában gondolkozunk s nem tekintünk az üdvösségre. Isten néha ostorral is kénytelen munkálni megtérésünket s üdvösségünket. Kénytelenek vagyunk elismerni, hogy a nyomorúság idején közelebb vagyunk Istenhez, mint a jó sorsban. Sokan tanulták meg ebben az évben is, a halálos veszedelemből szabadult Ezékiás hálaimádságát: „...*áldásul volt nekem a nagy keserűség...*” (Ézs 38,17) Adj elégtételt ma Istennek! Kérj bocsánatot tőle minden lázadásodért, adj igazat neki és békélj meg vele! Így adsz neki dicsőséget.

3. Adj dicsőséget Istennek az engedelmisségeddel is!

Ezt mondja az igében: Én vagyok az Úr, ez a nevem, nem adom dicséretemet a bálványoknak. Döntés elé állít ezekkel a szavakkal: Isten, vagy a Bálvány. Vagy az egyik az uram, vagy a másik. Két úrnak nem lehet szolgálni. Mindez ennek az esztendőnek egy másik életterületét juttatja eszünkbe. Tudtuk, hogy ez a döntés elkerülhetetlen. Ha nem döntünk, akkor már döntöttünk a bálványunk, a világ és annak fejedelme, a Sátán mellett és Isten ellen. Tudtuk, hogy a Sátán mindig hazudik, becsap a bálvány szolgálatához fűződő nagy hangú ígéreteivel. Mégis próbáltuk elkerülni, hogy legalább is elodázzni a határozott döntést. Határozottan nem mertünk a bálvány mellett dönteni. Ehhez nem volt bátorságunk. Nem mertük egészen sutba dobni polgári tisztességünket, de maradék istenfélmünket sem. De nem mertünk határozottan Isten mellett sem dönteni. Ennél jobban szerettük a bűnt, meg féltünk a világ szájától is. Kétfelé sántikáltunk. Nem mertünk nyugodtan a bűnben élni, de nem tudtunk nyugodtan Istennek sem élni. Erre az engedetlenségre mindig ráfizettünk. Ezen az estén azt szeretné Isten, hogy vonjuk le végre ennek az áldatlan helyzetnek a végső következtetését. Ne legyünk többé szégyene Istennek és az Ő népének! Adjunk dicsőséget neki azzal, hogy meghódolunk előtte, ma újra hűséget fogadunk s engedelmisségre kötelezzük el magunkat urunknak és felmondunk a bálványoknak!

Mit felelsz minderre? Nem tudom. De azt tudom, hogy mit felel Isten. Ezt mondja: „...*dicsőségemet másnak nem adom...*” Nemcsak kéri és várja, hanem egyenesen jogot formál reá. Jogát nem hagyja. Megbünteti azt, aki nem ad neki dicsőséget. Így alázta meg Nabukodonozor királyt (Dán 4,25-34) is s így fogja rajtunk is behajtani az egyedül Őt illető dicsőséget.

Bachnak volt szokása, hogy művei végére odaírt három betűt: S.D.G. = Soli Deo Gloria = egyedül Istené a dicsőség! Írjuk oda ennek az esztendőnek is az utolsó lapjára: Egyedül Istené a dicsőség! De ne tartalmatlan megszokásból, hanem szívünk egész melegével és akaratunk teljes elkötelezésével. Félre hát minden bálvánnyal! Pusztuljanak az ó esztendővel együtt! Mi pedig lépünk át az egyedüli úrral, mint a mi Urunkkal az Ő dicsőségére az újesztendőbe!

Amen.